

ЗАЗВИЧАЙ, публікуючи матеріали про наших захисників-земляків, які були учасниками російсько-української війни або продовжують нести військову службу в зоні АТО (ООС), ми, по можливості, намагались спілкуватися з ними безпосередньо. Та сьогодні вирішили відійти від усталених норм і розповісти про одного з них очима його рідних, тим більше, що герой нашої розповіді зараз несе військову службу далеко від рідного дому. Отож, знайомтесь: 23-річний житель с. Мутвиця, а нині воїн-контрактник Сергій Мовчун, про якого нам повідала його мама – Тетяна Антонівна.

Історія військової служби Сергія доволі нетипова, адже один лише той факт, що статус учасника бойових дій він отримав ще під час проходження строкової військової служби – багато про що говорить. Але про все це – по-порядку.

– Сергій народився в 1995 році, він – наймолодший з трьох наших з чоловіком дітей, – розповідає, трохи хвилюючись, Тетяна Антонівна, з якою бесідуємо в магазині, де вона працює продавчиною, не відриваючи її від робочого місця. – Закінчив 11 класів у нашій місцевій школі, потім пішов навчатися в Рівненське училище, на будівельника. Далі, якийсь період їздив на заробітки до сусідньої Білорусі, а в листопаді 2015 року був призваний на строкову військову службу, яку в тому році знову відновили. Пішов Сергій в армію свідомо, не ухиляючись від служби, не приписуючи собі хвороб (він у нас був непоганим спортсменом) і не роблячи якихось спроб «порішати» питання. Звісно, я, як мама, дуже хвилювалася за сина, адже в той час саме в розпалі бу-

БОЙОВИЙ ДОСВІД ОТРИМАВ ЩЕ ЗІ СТРОКОВОЇ СЛУЖБИ

вила з себе. «Якщо по власному бажанню, тобто по рапорту, то візьмуть, але на це потрібна ще ваша з батьком згода.» Звісно, я сказала, що такої згоди не дам – яка мати сама відпустить свого сина, по суті, на війну. Однак, наштовхнулася на такий його спротив і

вмовляння водночас, що ніякі мої благання, ні маніпулювання своїм здоров'ям, не допомогли. Сергій твердо заявив, що так вирішив з хлопцями по службі і так воно буде. Мовляв, хто захищатиме нашу Вітчизну, як не ми... Одним словом, мусила змиритися і разом з чоловіком їхати зі сльозами на очах у райвійськкомат, щоб письмово оформити той дозвіл та вислати його сину... Відтак, два місяці він пробув у зоні АТО, ніс службу на блокпості неподалік Маріуполя. Переживала за

ті два місяці – страшне як. Пам'ятаю, дивлюся по телевізору новини: повідомляють, що був обстріл біля Маріуполя. Звоню відразу ж Сергію (він мені теж пообіцяв кожен день телефонувати). Чую: «Мамо, не переживайте, це не в нас – у Маріуполі є багато напрямків...» Заспокоював так мене. А коли вже прийшов на дембель, то вдома якось зізнався, що їх тричі накривало вогнем

◆ НАШІ ЗАХИСНИКИ

в Збройних Силах України, мовляв, не знайшов себе на «гражданці». «А як же прикордонна служба?» – спромоглася ще запитати, крізь сльози, в нього. «Ще встигну». Тут і моя сусідка не витримала:

«Сірьожа, ти ж тільки-но прийшов звідти, чого знову йдеш?». «Щоб Ви, тітко, спокійно спали» – була його відповідь. «А ти подумав, як у цей час спатиме твоя мама?» На ці слова син промовчав... Який же матері спатиметься, коли її дитина, яку вона виростила для радості і щастя в мирному житті, у зоні АТО щоденно-щохвилино ризикує життям? Цим своїм контрактом, який він як учасник бойових дій

же в той час саме в розпалі були військові дії на Сході України. Але у військкоматі нас запевнили, що солдатів-строковиків в зону АТО не направля-

тимуть... Служити Сергій потрапив у Національну Гвардію, в Одесу. Хоч і важко було напевно, але служив там добре, мав похвальні грамоти від командування, тож його, як одного з найкращих солдатів, невдовзі направили на кілька місяців в Золочів, у сержантську школу. А при поверненні звідти назад, у свою частину, він якось телефонує мені і каже: «Мамо, я хочу піти в зону АТО...» Яке АТО, ти ж на строковій службі, а строковиків туди не посилають?! – вида-

що їх тричі накривало вогнем так, що кожен раз був буквально на волосинці від смерті. Це ж блокпост – там кожен день, кожної хвилини небезпечно. Слава Богу, все минулося благополучно і він повернувся дослужувати назад, в Одесу. Втім, за свою строкову півторарічну службу Сергій мав намір і вдруге відправитися в зону бойових дій і навіть телефонував мені з цього приводу – знову потрібно було давати батьківський дозвіл. І знову я його вмовляла, казала, що ти вже своє відбудув – он, і статус учасника бойових дій йому надали, і Подяку за хорошу службу в АТО вручили. Але він вперто стояв на своєму. Невідомо, як би було далі, але на Схід тоді з їхньої частини відправили нових солдатів, а тих, хто вже пройшов зону АТО, залишили, хоч вони й дуже туди рвалися. Відповідно, демобілізувався син з Одеси.

Прибувши додому, казав, коли ставав на військовий облік, що його звуть на роботу в поліцію та в прикордонну службу. Проте, відпочивши трохи від війська, натомість, поїхав з товаришами на будівельні заробітки в Київ. Повернувся звідти перед Новим роком, а через кілька днів ошелешив мене звісткою, що підписав контракт на військову службу

Цим своїм контрактом, який він, як учасник бойових дій, заключив на півроку, знову шарахнув мене по серцю. Такий вже він у мене – завжди там, де найважче, там, де найбільш потрібно, а батькам переживай... Зараз, після проходження перепідготовки на Рівненському та Яворівському полігонах, Сергій поки що у Яворові, але наприкінці січня його мають перекинути в Маріуполь, тобто знову у зону бойових дій. Знову серце у мене буде краятись і не знаходитиму собі місця. Та що поробиш – така моя материнська доля чекати і надіятись на краще. Отож, щодень молитиму Бога за сина, щоб у нього було все добре і він повернувся живим і здоровим додому...

І, мабуть, так, як Тетяна Антонівна, за свого сина-солдата переживає і хвилюється кожна мати, а надто матері тих воїнів, які перебувають в зоні ООС. І хоч багато що зі служби на передньому краї хлопці намагаються тримати в секреті, щоб рідні люди не хвилювалися зайвий раз – мамам від цього не легше. Душею, серцем, думками кожна з них служить в тому ж батальйоні, частині і роті, де служить її дитина. Просто на відстані.

**Розмовляв
Сергій ТИШКОВЕЦЬ**